μοῦ θύμισε τὴν φρικτὴ πραγματικότητα... Ἤταν τὸ μήνυμα τοῦ θανάτου, ἦταν ὁ ἴδιος ὁ ζηλιάρης ὁ θάνατος ποὺ μοῦ ἔλεγε : «—«Ξεχνᾶς λοιπὸν ὅτι εἶσαι δική μου, ἀπὸ καιρό ;»

Καὶ τρομαγμένη, ἀποτραβήχτηκα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά σου, κι' ἔφυγα μακριά σου, μακριά σου.

Κι' ἀπ' ἐκείνη τὴ βραδειὰ δὲν μὲ ξαναεῖδες... Μόνον μοῦ ἔγραφες τακτικά, καὶ μοῦ ἔλεγες ὅτι θὰ μὲ περιμένῃς κάθε μέρα, τὸ ἀπόγευμα, ἀπὸ τὶς πέντε ὥς τὶς ἕξη, στὴν εἴσοδο τοῦ κήπου μὲ τὶς κόκκινες τριανταφυλλιές... Ἐγὼ ὅμως δὲν ἤρθα ποτὲ νὰ σὲ συναντήσω... Ἀλλὰ μάθε τώρα κάτι ποὺ δὲν τὸ ξέρεις : Τὶς ὧρες ποὺ ἐσὺ μὲ περίμενες, ἔμπαινα σ' ἕνα αὐτοκίνητο, καὶ περνοῦσα ἀπὸ τὸν κῆπο καὶ σ' ἔβλεπα κρυφά, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κατεβασμένα κουρτινάκια τοῦ ὀχήματος. Σ' ἔβλεπα ποὺ μὲ περίμενες, κι' ἔφευγα εὐχαριστημένη. Δὲν ἐπέτρεπα περισσότερη εὐτυχία στὸν ἑαυτό μου !..

Κι' ἐσὺ μοῦ ἔγραφες μὲ παράπονο :

—«Δὲν μ' ἀγαπᾶς ! Δὲν θὰ μ' ἀγαπήσῃς ποτέ !..»

Κι' ἐγὼ φιλοῦσα μὲ πάθος τὰ γράμματά σου, καὶ τὰ λουλούδια ποὺ μοῦ ἔστελνες...

Ὕστερα, ἔφυγα μακρυά, πολὺ μακρυά. Καὶ δὲν ἤξερες ποῦ εἶχε πάει. Ἤμουν πειὰ πολὺ ἄρρωστη, κι' ἔπρεπε νὰ πάω σ' ἕνα σανατόριο...

Ἔφυγα χωρὶς νὰ ξέρῃ κανεὶς ποῦ πάω.

Καὶ τώρα βρίσκομαι στὸ δωμάτιο ἑνὸς σανατορίου, πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα μου.

Κι' ἐδῶ, ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν θὰ σηκωθῶ ποτὲ πειά, συλλογίζομαι ἐσένα, μόνο ἐσένα !..

Κλείνω συχνὰ τὰ μάτια μου, κι' ὀνειρεύομαι ὅτι βρίσκομαι σ' ἕναν ἄλλο κόσμο, ὅπου δὲν ὑπάρχουν οὔτε ἀρρώστειες, οὔτε θάνατος, κι' ὅπου μπορῶ νὰ σ' ἀγαπῶ χωρὶς τύψεις. Μὰ ἔξαφνα οἱ φρικτοὶ πόνοι μὲ ξαναγυρίζουν στὴν πραγματικότητα, ὅπως ἐκείνη τὴν βραδειὰ ποὺ εἶχα γείρει στὴν ἀγκαλιά σου. Κι' ἀνοίγω τὰ μάτια μου, καὶ κιττάζω ἀπελπισμένη γύρω μου, καὶ θυμᾶμαι ποῦ βρίσκομαι, καὶ τί εἶμαι...

Ὤ, ἂν εἶχα κοντά μου ἕνα δυνατὸ διηλητήριο ἢ ἕνα περίστροφο, δὲν θὰ περίμενα νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια μου. Μὰ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ περιμένω νὰ μὲ σκοτώσῃ ἡ ἀμείλιχτη ἀρρώστεια, νὰ μοῦ πιῇ σιγὰ-σιγὰ ὅλο τὸ αἷμα μου, νὰ μὲ μεταμορφώσῃ πρῶτα σὲ ζωντανὸ σκελετό, ἐμένα ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ ἤμουν ὁλοζώνταν η.

Ὤ ! δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς ἀκόμα ποὺ περπατοῦσα στὸ δρόμο ὁλόδροση, περήφανη, γερή, προκαλῶντας τὸν θαυμασμὸ τοῦ κόσμου...

Καὶ τώρα... Πεθαίνω ὁλομόναχη στὸ κρεββάτι ἑνὸς νοσοκομείου.

Γιατὶ λοιπὸν δὲν σκοτώθηκα τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουν ἀκόμα ἐλεύθερη, πρὶν σκλαβωθῶ ἐδῶ μέσα ; Τί ἦταν αὐτὸ ποὺ μ' ἐμπόδισε νὰ δώσω μόνη μου ἕνα τέλος στὴν φρικτή μου κατάσταση ; Μήπως εἶχα κάποια μυστικὴ ἐλπίδα μέσα μου πὼς εἶνε δυνατὸν νὰ θεραπευθῶ καὶ νὰ γίνω μιὰ μέρα δική σου ; Δὲν ξέρω... Μὰ ἤθελα πρῶτα νὰ κρίψω ἀπὸ σένα τὴν ἀπελπισία μου καὶ τὸ σπαραγμό μου...

Δὲν μπορῶ ὅμως καὶ νὰ πεθάνω χωρὶς νὰ σοῦ πῶ πῶς καὶ πόσο σ' ἔχω ἀγαπήσει... Γι' αὐτὸ σοῦ γράφω τώρα.

Ἔχω παραγγείλει νὰ σοῦ στείλουν τὸ γράμμα μου μόνον ὅταν θὰ ἔχω πεθάνει.

Καταλαβαίνεις πόσο σ' ἀγάπησα, καὶ πόσο μοῦ κόστισε ἡ ἀπόφασίς μου νὰ σοῦ κρίψω τὴν ἀγάπη μου, καὶ ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ σένα ;

Δὲν ζητῶ ἀπὸ τὸν Θεὸ καμμιὰ ἀμοιβὴ γιὰ τὴ θυσία μου, παρὰ μόνο τὴν εὐτυχία σου...

Σοῦ εὔχομαι νὰ συναντήσῃς στὸν δρόμο σου μιὰ γυναῖκα ποὺ νὰ σοῦ ἀξίζῃ σὲ ὅλα, μιὰ γυναῖκα γερὰ τὴ ὑγεία καὶ σριῖγος, ποὺ νὰ γεμίσῃ μὲ χαρὰ κ' εὐτυχία τὴ ζωή σου.

Σοῦ στέλνω κι' ἕνα μικρὸ δέμα μὲ φωτογραφίες μου, μὲ τὸ ἡμερολόγιό μου ποὺ εἶνε γεμάτο σημειώσεις γιὰ σένα, καὶ μιὰ μικρὴ μαύρη μπούκλα ἀπὸ τὰ μαλλιά μου.

Τὴν ζηλεύω αὐτὴν τὴν μπούκλα...

Αὐτὴ θὰ μένῃ κοντά σου, στὸ φῶς καὶ στὸν ἀέρα, ὅταν ὅλα μου τ' ἄλλα μαλλιά, κι' ὅλη μου ἡ ἄλλη ὕπαρξις θὰ φθίνῃ μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ τάφου...

Τὰ γράμματά σου καὶ τὰ λουλούδια σου, τὰ φυλάω πάντα ἐπάνω στὴν καρδιά μου, καὶ θὰ μὲ θάψουν μ' αὐτά.

Χαῖρε, μοναδική μου ἀγάπη. Εἶσαι ὁ μόνος ἄντρας ποὺ ἀγάπησα στὸν κόσμο.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΩΝΙΑΣ

Στὴν Κεφαλλωνιὰ συνηθίζουν νὰ βάζουν μερικὰ ζαχαροκούλουρα μέσα στὰ στρώματα ποὺ στέλνονται μαζὶ μὲ τ' ἄλλα ἀντικείμενα τῆς προίκας στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ. Τὰ ζαχαροκούλουρα αὐτὰ προορίζονται γιὰ τὶς κοπέλλες ποὺ θὰ στρώσουν τὸ νυφικὸ κρεββάτι.

* * *

Συνηθίζουν ἐπίσης νὰ ρίχνουν ἕνα ἀρσενικὸ παιδί, ποὺ νάχῃ μάνα καὶ πατέρα, ἐπάνω στὸ νυφικὸ κρεββάτι, μόλις τὸ στρώσουν, γιὰ ν' ἀποκτήσῃ ἀρσενικὰ παιδιὰ τὸ ἀντρόγυνο.

* * *

Γιὰ τὸν ἴδιο ἐπίσης σκοπὸ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ στεφανώματος, ὁ μὲν γαμπρὸς ἔχει στὴν τσέπη του μιὰ μικρὴ «Σύνοψη», ἡ δὲ νύφη ἕνα ἀρσενικὸ κλειδί.

* * *

Ὅταν συνοδεύεται στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ, ἡ νύφη, δὲν πρέπει νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι της πίσω, γιατί γρήγορα θὰ ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της χήρα.

* * *

Ὅταν ἀρχίσῃ τὸ μυστήριο τοῦ γάμου κι' ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ παπᾶς λέει τὸ : «Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ πατρός», ὁ γαμπρὸς πρέπει νὰ πατήσῃ τὸ πόδι τῆς νύφης, γιὰ νὰ τὴν ἔχῃ πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐξουσία του !

* * *

Τὴν ἑορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς ἡ ἐργασία στὴν Κεφαλλωνιὰ θεωρεῖται μεγάλο ἁμάρτημα, γιατί τὴν ἡμέρα αὐτή, καθὼς λένε, «κι' οἱ μύλοι δὲν ἀλέθουν κι' οἱ δοῦλοι ἀργοῦν κι' οἱ...γαϊδάροι σχόλη ἔχουν !»

* * *

Τὴ νύχτα τῆς ἑορτῆς τῆς Ἀναλήψεως ὅποιος ὑποφέρει ἀπὸ κανένα σωματικὸν πόνο, πηγαίνει στὴν ἀκροθαλασσιά, κι' ἀφοῦ πάρει τρία χαλίκια, τὰ κουνάει μέσα στὰ χέρια του, λέγοντας :

Ὡς ἀναλήφθηκ' ὁ Χριστὸς
ν' ἀναληφθοῦν οἱ πόνοι μου,
νὰ πᾶν στὰ ὄρη, στὰ βουνά,
καὶ στὰ βαθειὰ λαγκάδια,
κεῖ ποὺ καμπάνα δὲν βαρεῖ
καὶ κόκορας δὲν κράζει,
ἐκεῖ ποὺ δὲν ζυμώνουνε
μικροῦ παιδιοῦ κουλούρια.

Ἀφοῦ πεῖ τὸν ἐξορκισμὸ αὐτὸν τρεῖς φορές, ρίχνει τὰ χαλίκια στὴ θάλασσα καὶ φεύγει.

* * *

Γιὰ τὸ μούδιασμα τοῦ ποδαριοῦ στὴν Κεφαλλωνιὰ λένε ἐπίσης τὸν ἑξῆς ἐξορκισμό :

Φεύγα μούδιασμα καμμένο
καὶ πουλιὸ καταραμένο,
σύρε πιάσ' τὴν «βαρεμένη» (ἔγγυο),
ποὺ μπορεῖ καὶ σ' ὀπομένει.

* * *

Ὅταν τέλος πιάσουν κανένα χρυσοκάνθαρο τὰ κορίτσια, τὸν βάζουν ἐπάνω στὸ χέρι τους καὶ λένε τοὺς ἑξῆς στίχους :

Πέτα, πέτα, βασιληᾶ,
βασιληᾶ χρυσολωρᾶ,
δεῖξε μου ποῦ θὰ παντρευτῶ,
στὴ χώρα τάχα ἢ στὸ χωριό.

Κατὰ τὴ διεύθυνσι δὲ ποὺ θ' ἀκολουθήσῃ κατόπιν πετῶντας ὁ χρυσοκάνθαρος, συμπεραίνεται καὶ τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖο θἄρθῃ μιὰ μέρα ὁ γαμπρός.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ἡ ὑπηρέτρια ἔχει ἐπιστρέψει ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον, ὅπου πηγαίνει σχνὰ κι' ἀνάβει ἕνα κερὶ στὸν τάφο τῶν νεκρῶν συγγενῶν της.

—Πῶς ἔχουν στὴν ὑγεία τους οἱ...νεκροί ; Τὴν ρωτάει ἡ κυρία της θέλοντας νὰ τὴν εἰρωνευθῇ.

—Πολὺ καλά, κυρία... Τὸ...αὐτὸ ἐπιθυμοῦν καὶ δι' ὑμᾶς !...

Σ' ἔστειλε σ' ἐμένα ὁ Ἔρωτας τόσο ὄμορφο μὲ τὸ βασιλόπουλο τῶν ὀνείρων μου !..

Ἤσουν ἐκεῖνος ποὺ ὀνειροπολοῦσα καὶ λαχταροῦσα ! Ἤσουν ἐκεῖνος ποὺ περίμενα ! Καὶ ἦρθες... Ἀλλ' ὅταν ἦρθες, ἤμουνα πειὰ ἡ μνηστὴ τοῦ θανάτου.

Μὴ μὲ ξεχνᾶς !.. Ἀλλ' ἂν ἡ ἀνάμνησίς μου σοῦ φέρνει πόνο καὶ μελαγχολία, ξέχασέ με, ξέχασέ με ὅσο μπορεῖς πιὸ γρήγορα.